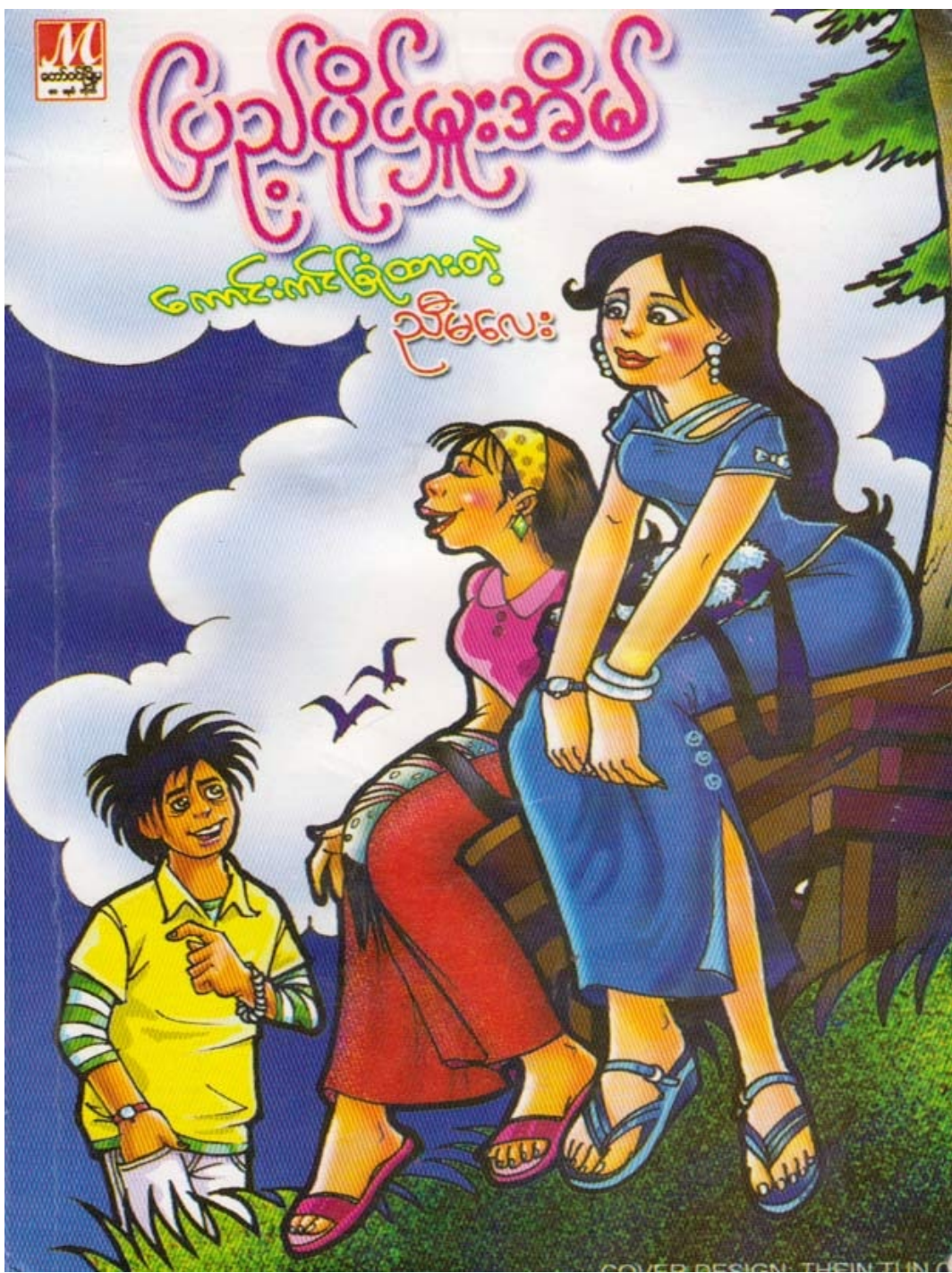

ပြည်ပိုင်းမှူးအိမ်

ကောင်းကင်ခြံထားတဲ့
ညီမလေး

အခန်း(၁)

ဘာပြောကောင်းမလဲ

ကောင်းကင်ပြာက ကောင်းကင်မပြာသလိုနဲ့

ကောင်းကင်ကပဲ ကောင်းကင်မဲ့နေတယ်။

ကောင်းကင်ကပဲ ကောင်းကင်ယောင်ပြန်ဆောင်ပြီး

ကောင်းကင်ကများ ကောင်းကင်ပြန်လုပ်ချင်နေသေးတယ်။

ကောင်းကင်က ကောင်းကင်နဲ့ပေါင်းဖို့ကြိုးစားရင်း

ကောင်းကင်ကပဲ ကောင်းကင်ကို နမ်းတယ်။

အဲဒါနဲ့ပဲ

ကောင်းကင်ခြုံထားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို

ကောင်းကင်အောက်က ကျွန်တော်တစ်ယောက်က

ချစ်မိသွားတယ်ဗျာ ကဲ

ဘာပြောကောင်းမလဲ...လို့ အစချီထားတဲ့ မင်းရဲကဗျာကို

ဝေဖန်ရရင်..... ဘာမှကို ပြောလို့မကောင်းဘူး။ ဘယ်နှယ်ဗျာ

ကြောင်တောင်တောင် ဂေါက်တောက်တောက်နဲ့ လူကို လူလိုနားလည်အောင် ရေး

မထားဘူး။ မင်းကသာ ကဗျာလို့ပြောနေပေမယ့် မင်းဟာကြီးကို
အားမနာတမ်းပြောရရင် ကဗျာ မဟုတ်စာမဟုတ်နဲ့ ဘာကြီးမှန်းကိုမသိဘူး....

ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း အားရပါးရဆိုသော မျိုးနေဦး၏
စကားအဆုံးမှာ စိုးကြီးဟု ကျွန်တော်တို့ခေါ်သော စိုးရွှေက..

“မျိုးနေဦး မင်း တော်တော် အထူးအပါး နားမလည်းတဲ့ကောင်ပဲ၊
ဒီကောင့်ကဗျာကို အဲဒီ လောက်ထိ ဖဲ့စရာလားကွ၊ သူတိုက်ထားတဲ့
လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို မထောက်ချင်နေပါ..၊
လက်ဖက်ရည်မျက်နှာလေးတော့ ထောက်ဦးမှပေါ့ကွ..”

ရယ်ကြဲကြဲဖြင့်ဆိုသော စိုးကြီး၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရော
မျိုးနေဦးပါ ရယ်ဖြစ်ကြ သည်။

“လက်ဖက်ရည်မျက်နှာထောက်နေလို့ ဒီလောက်ပဲပြောတာ၊
သွားရင်းလာရင်းနဲ့များ အဲဒီ ကဗျာလာပြလို့ကတော့ကွာ...”

အံကြီးကြိတ်ဆိုသော မျိုးနေဦး၏ အမူအရာကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

“ကဲ..မင်းရဲ့အမြင်ကိုလည်း ပြောပါဦး..”

အရယ်တစ်ဝက်နှင့်ပင် စိုးကြီးဘက်လှည့်ရင်း ကျွန်တော်ဆိုဖြစ်သည်။

“ငါကတော့

လက်ဖက်ရည်မျက်နှာထောက်မယ့်ကောင်မဟုတ်ဘူးနော်...”

စိုးကြီးက အကျ..လက်မောင်းကိုပင့်ရင်း အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုသည်။
သဘောက..’ မညှာ မတာပြောတော့မယ်ဟေ့’ဟူသောသဘော။

“အေးပါ..ဖဲ့မှာသာဖဲ့သာစမ်းပါ..”

အံကြီး ကြိတ် ကာ အိုဗာအက်တင်ဖြင့်ဆိုသော မျိုးနေဦး၏ အဆိုကြောင့်

စိုးကြီးက ဟက်ခနဲရယ်သည်။ ပြီး..

“မင်းပြောတာနဲ့ ဘယ်ကစဖဲ့..အဲလေ
ဘယ်ကစဝေဖန်ရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး..”

ဟု မျိုးနေဦးကို လှမ်းမာန်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ...

“ငါက ကဗျာပေါ်မှာတော့ ပြောစရာမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့်
ဒီကဗျာကိုရေးထားတဲ့ ကဗျာ ဆရာအပေါ်မှာတော့ အကြံပြုချင်တာရှိတယ်..”

“ဆက်ပြော..ဆက်ပြော..”

မျိုးနေဦးက စိုးကြီး၏ စကားကို ထောက်ပေးသည်။

“ဒါပေမယ့် ငါ ဒီစကားပြောရင် မင်းထမဆဲပါဘူးဆိုတာတော့
အာမခံရမယ်. . “

“အေးပါ. . “

မျိုးနေဦး ကို အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ကျွန်တော်ဆိုဖြစ်သည်။

“မင်း. . စိတ်ရောဂါ အထူးကုဆရာဝန်နဲ့ ပြ ကြည့် ပါလား“

“ဘာကွ . . မင်းမေကြီးတော်မို့လို့ငါကပြရမှာလား . . “

ထမဆဲပါဘူးဟု အာမခံထားသည့်ကြားကပင်
ကျွန်တော်ထအော်ဖြစ်သည်။

“အေး . . ငါ့ကြီးတော်ဆီပြစရာမလိုဘူး၊ စိတ်ရောဂါအထူးကုဆီပြရမှာ .
. မင်း ဒီလိုကဗျာ တွေရေးပြီး ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွား နေမယ်ဆိုရင်လေ . . အေး . .
ငါမပြောတော့ဘူး. . “

စိုးကြီးက ‘မပြောတော့ဘူး ‘ ဟုဆိုရင်း
လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ကိုသောက်သည်။

“မင်းမပြောတော့တာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ ၊

မင်းဆက်ပြောရင်လဲဒီကောင် လက်ဖက်ရည် ဖိုးရှင်းပေးတော့မှာမဟုတ်ဘူး“

-မျိုးနေဦးအပြောကြောင့် ကျွန်တော်အောင့်သက်သက်ဖြင့်ရယ်သည်။

“ကဲ.. မင်းရဲ့ကဗျာကိုဖတ်ရတဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်မြင့်ချက်တွေ ၊

ဖြူစင်တဲ့ သဘောထားအမှန်တွေ ကို သိပြီးတဲ့နောက်မှာ .. မင်း..

ဘာပြောချင်သေးလဲ.. “

စိုးကြီးကရယ်ကြဲကြဲဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုဆိုသည်။

“ဘာမှမပြောချင်တော့ပါဘူးကွာ၊

ဒီကဗျာကိုမင်းတို့နှစ်ယောက်ဆီဖတ်ခိုင်းမိတာကိုက ငါ့အမှားကွ ၊ ငါ့အဖြစ်က
နားကိုပလာတာကျွေးပြီး ၊ ဝက်ကို ဗီဒီယိုပြမိသလို ဖြစ်နေတယ် ။ သူတို့က အဲ့ဒီရဲ့
အရသာတွေကို ဘယ်သိပါ့မလဲ ။ ဒီလိုပဲ ကဗျာဆိုတာ စိတ်ဓာတ်ကောဉာဏ်ရည်ပါ
မြင့်မားတဲ့ အထက်တန်းစားဦးနှောက်ပိုင်ရှင်တွေမှ
ခံစားတတ်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ကိုငါ မေ့သွားတယ်။

Sorry ကွာ .. တကယ်တော့.. မင်းတို့ကို ငါက ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး

မြင့်မားသူတွေ နဲ့တစ်တန်းတစ်စားတည်း ဆက်ဆံမိသွားတယ် ။

မင်းတို့ဦးနှောက်တွေက ကလေးတွေ ဆိုဆိုနေတဲ့ ‘ရောင်စုံဘောလုံး’

ကဗျာလောက်ပဲ လိုက်နိုင်တာကို ငါမေ့သွားတယ် ၊ Sorry.. Sorry.. “

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာသကောင့်သားနှစ်ကောင်စလုံးအီးမှန်ထားသေ
ကိုယ်စီ နှင့် မျက်နှာကြီးတွေ ရှုံ့မဲ့သွားကြသည်။

“အရူးကတစ်မူး သာ ဆိုတာ အဲဒါပေါ့.. “

စိုးကြီးကတော့ မကျေမနပ် ဖြင့် ထခွပ်လိုက်သေးသည်။

မျိုးနေဦးကတော့ ‘လက်ဖက်ရည် မျက်နှာကြောင့်ပေါ့ကွာ.. ‘ ဟု

အောင့်သက်သက်ရယ်ရင်း ဆိုသည်။ ပြီးရုတ်တရက် တစ်စုံ တစ်ခု
ကိုသတိရသွားဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း...

“ဒါနဲ့... မင်းကိုမေးရဦးမယ် ၊ ငါတို့ရဲ့ မျက်စောင်းထိုးအဆောင်ကို
ပြောင်းလာတဲ့ ကောင်မလေးကို မင်းတွေ့ပြီးပြီလား...”

“ငါတို့ရဲ့မျက်စောင်းထိုးက ချယ်ရီဆောင်၊ အာ... မင်းကလဲ ငါက အဲဒီ
အမျိုးသမီးဆောင်ရဲ့ အဆောင်မှူးမှမဟုတ်တာ၊ အဲဒီ
မှာအဆောင်သူအသစ်ရောက်တဲ့ကိစ္စ ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိမှာလည်း .. “

ကျွန်တော်စကားကိုစိုးကြီးက ငဲ့မခံ။

“မသိဘူးလေ၊ မင်းကညနေခင်းညနေခင်းဆို
အဆောင်ဝရန်တာကနေခွာတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ။ အဆောင်ရှေ့လမ်းမှာ
ဖြတ်သမျှကျောင်းသူ ပုပုဝဝပါမကျန်အကုန် လိုက်ငေးနေတဲ့ကောင်ဆိုတော့
ကိုယ့်အဆောင်အနီးနားက အမျိုးသမီးဆောင်တွေရဲ့ အဆောင်သူ အဝင်
အထွက်စာရင်းပြုစုနေတယ်လို့ အောက်မေ့တာကိုးကွ... “

စိုးကြီး၏ နှိပ်ကွပ်သောစကားအဆုံးမှာ

မျိုးနေဦးက ‘အေးလေ’ဟုထောက်ခံသည်။ ‘လူညီတော့
ဤကွဲဖတ်’ဆိုသလိုနှစ်ယောက်တစ်ယောက်မို့ကျွန်တော့်ကိုတမင်’နှာဘူး’ဟုနှိပ်ကွပ်
ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ကောင်ဆိုပုံက ကျွန်တော်ကပဲ
မဟားတရားကြီး’နှာဘူး’ကျနေသလိုလိုကြီး ဖြစ်ကာနေသည်။

“အေး... ငါမှတ်မိသလောက်ကတော့

ငါဝရန်တာထွက်ထွက်ဘယ်ထွက်ထွက် မင်းတို့နှစ်ကောင်က ဘေးဘယ်ညာရံ
ခစားပြီးတော့ အမြဲပါနေကျ မဟုတ်လား၊ မင်းတို့မှမသိရင် ငါဘယ်လိုလုပ်
သိမှာလဲကွ... “

ပက်ခနဲပြောင်ချော်ချော်ဖြင့်ဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကြောင့်

သကောင့်သားနှစ်ကောင် မျက်နှာကြီးတွေရှုံ့မဲ့ကာသွားသည်။
ထိုစဉ်မှာပင်အဆောင်မှဘော်ဒါတစ်ကောင်ဖြစ်သော ထွန်းမင်းက
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်လာရင်း ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်ကာ
ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းဆီရောက်လာသည်။
တနင်္ဂနွေမို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာလူအတော်စည်၏။

“ထွန်းမင်း..ဟိုချယ်ရီဆောင်မှာ
ပြောင်းလာတဲ့အဆောင်သူအသစ်ကလေးကို မင်းမြင်ပြီးပြီးလား..”

မျိုးနေဦးက ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ခါစဖြစ်သော ထွန်းမင်းကို ဆိုင်းမဆင့်
ဘုံမဆင့်ပင် ထမေးသည်။ ထွန်းမင်းကလဲ မဆိုင်းမတွပင်...

“ဟို မိုးပြာရောင်လေးတွေ၊ ကြည်ပြာရောင်လေးတွေပဲ
အမြဲဝတ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးလား..”

“အေး..ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောမှ ငါပြန်တွေးမိတယ်၊ ဟုတ်တယ်
ဟုတ်တယ် အဲဒီ ကောင်မလေးက အမြဲတမ်းလိုလို
အပြာရောင်လေးတွေပဲဝတ်တတ်တယ်..”

“အခုမှ သူရောက်တာ တစ်ပတ်လောက်ပဲရှိဦးမယ်..”

“မှန်လိုက်လေကွာ..ဟုတ်တယ်၊ သူရောက်တာ အလွန်ဆုံးရှိ
တစ်ပတ်ပေါ့..”

ထွန်းမင်း၏ စကားကို စိုးကြီးက အားပါးတရ ထောက်ခံသည်။ ပြီး
ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။ သဘောက ‘လူတိုင်းသိတယ်၊
မင်းပဲမသိတာကွ..ငတုံးရ..’ဆိုသော သဘော။

“သူက လှလဲလှတယ်၊ ချစ်စရာလည်းကောင်းတယ်ကွာ၊
ကြည့်လို့ကိုမဝဘူး၊ လောလော ဆယ် သူ့ကိုငါတို့ ‘ရှုမဝ’ လို့ Nickname

ပေးထားတယ်..”

ထိန်းမင်းက အထက်ပါအတိုင်းဆိုရင်း ‘ဘာမှာမလဲအစ်ကို’ ဟု မေးသော စားပွဲထိုးကို ‘ကျဆီမို့’ ဟု လှည့်၍ မှာသည်။

“နေပါဦးကွ..လှလည်းလှတယ်၊ ချစ်စရာလဲကောင်းတယ်ဆိုတာက ဘာသဘောလဲကွ၊ လှရင် ချစ်စရာကောင်းတော့တာပဲမဟုတ်လား..”

မျိုးနေဦးက ထွန်းမင်း၏ စကားကို အထွန့်တတ်ရင်းဆိုသည်။

“မင်းကလဲ တော်တော်ပိန်းတာပဲကွ၊ တချို့ကောင်းမလေးတွေ နတ်သမီးရှုံးအောင်လှပေမယ့်၊ ချစ်စရာမကောင်းတာတွေ တစ်ပုံကြီး၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လှတယ်ဆိုပြီးတော့ အလှမာန် တွေထောင်နေတော့ မျက်နှာက အမြဲတမ်းလိုလို တင်းမာနေပြီးတော့ စကားပြောရင်လဲ ထောင့်မကျိုးဘူး၊ ဒါမျိုးကိုပြောတာ၊ တချို့ကောင်မလေးတွေကျတော့လဲ ရုပ်ရည်ကသာမန်ပဲ ဒါပေမဲ့ စကားပြောတာဆိုတာ၊ နေတာထိုင်တာ၊ သွားတာလာတာကအစ ရည်ရည်မွန်မွန် သွက်သွက် လက်လက်ကလေးဆိုတော့ အလိုလိုနေရင်း ချစ်စရာကောင်းသွားရော၊ ဥပမာ- ညိုထွေးလို ပေါ့ကွာ..အဟီး..”

စိုးကြီးက စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းပြရင်းက ထဖောက်သည်။

“စောစောက မင်းပြောတဲ့အထဲမှာအလှမာန်တွေထောင် နေတယ်ဆိုတာပါတယ်နော်..စိုးကြီး၊ ငါမသိလိုကမေးတာပါ အဲဒီ မာန်တွေကို သူတို့ရဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ထောင်ထားတတ်သလဲကွ၊ ဂျုံတွေလို ခေါင်းမှာထောင်ထားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပခုံးကြားတွေ၊ ချိုင်းကြားတွေလို ကြားတွေထဲမှာ ထောင်ထားလား၊ သူတို့ထောင်ထားတာက ဘယ်လိုနေရာမှာလဲ၊ စိတ်ဝင်စားလွန်လွန်းလို့ မေးတာပါ..”

မျိုးနေဦး၏ ပြောင်ချော်ချော်အမေးကြောင့် စိုးကြီး ဒေါကန်ကာသွားသည်။ စကား အဖြစ် ပြောသည်ကိုလိုက်၍

ကန့်လန့်တိုက်နေသည်ကိုး။

“သူတို့ဘာသာသူတို့ ဘယ်ကြားထဲထောင်ထောင် မင်းအပူလား..”

“သိချင်လို့ပါကွ..”

“သိချင်ရင် မင်းကြီးတော် အပျိုကြီးကို သွားမေးကြည့်...ကဲ...”

နောက်ဆုံးတော့ မိုးကြီးက အထက်ပါအတိုင်းဆိုသည်။

“မင်းရဲ့ညိုထွေးလဲ အဲဒီ လို အလှမာနမျိုးထောင်တတ်လားကွ၊

ထောင်တတ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်နေရာမှာထောင်ထားလဲ၊အဲ...

မထောင်တတ်ဘူးဆိုရင်ကော ဘယ်လိုမထောင်တတ်ဘူးလဲခင်ဗျာ”

မျိုးနေဦးက အင်တာဗျူးလုပ်နေသလိုမျိုးပုံစံဖြင့်

အမေးရှိသည်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်နှင့် ထွန်းမင်း တခွီးခွီးရယ်သော်လည်း

စိုးကြီးခမျာ မရယ်နိုင်ရှာ။

‘ငါ..ပြောထည့်လိုက်ရ..’

ဟုဆိုရင်း ဒေါကန်ကာနေသည်။

“ကဲပါ..အဲဒါတွေထားလိုက်ဦး၊ မင်းတို့ပြောတဲ့ ကောင်မလေးကို

ငါကတော့ မမြင်ဖူး သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့အပြောနဲ့တင် ငါ

တော်တော်စိတ်ဝင်းစားနေပြီ။ နောက်များ ကြုံရင် ငါ့ ကိုပြစမ်းပါကွာ..”

“မကြုံမှာမပူနဲ့ ကြံဦးမှာ၊ ငါတို့ရဲ့မျက်စောင်းထိုး အဆောင်မှာနေမှတော့

မကြုံစရာလားကွ..”

ကျွန်တော်စကားကို စိုးကြီးက အထက်ပါအတိုင်း ကန့်လန့်တိုက်သည်။

“မကြုံစရာလားကွ..”

ဟူသော စိုးကြီး၏ စကားက တကယ်တော့ အမှန်ပင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်ခုသောညနေခင်း။ ထိုတစ်ခုသောညနေခင်းသည်
ကျွန်တော်နှင့်သူမကို မဆုံဘဲ ဆုံးအောင်ဖန်တီးပေးခဲ့သော ညနေခင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုညနေခင်း၏ ကျေးဇူးရှင်မှာ ဖြိုးသန္တာဖြစ်သည်။ ဖြိုးသန္တာက
ကျွန်တော်နှင့် မေဂျာတူ သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ သွက်သွက်လက်လက်နှင့်
ပျော်ရွှင်တတ်သူမို့ ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းဖွင့် စမှာပင် တော်တော်ကြီးရင်းရင်းနှီးနှီး
ခင်ခဲ့သူပင်ဖြစ်သည်။

ထိုညနေခင်းက ဖြိုး သန္တာသည် ကောင်းမလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ
သူမတို့၏ ချယ်ရီ အဆောင်ထဲမှ ထွက်လာကာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသော
ကျွန်တော့်ကို လက်လှမ်းပြသည်။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်နေသည်မို့ ကျွန်တော်
သူမတို့ဆီရောက်သွားဖြစ်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ဖြိုးသန္တာ၏ ဘေးမှ
ကြည်ပြာရောင်အကျလေးနှင့် အလှကြီးလှနေသော သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိပြီး
ကျွန်တော်၏ ရင်ခုန်သံတို့ ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်ကာသွားသည်ဟု
ကျွန်တော်ထင်မိသွားသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရောက်လာသော
ကျွန်တော်ကိုမကြည့်ဘဲတခြားသို့ငေးနေသော သူမသည် ပန်းချီဆရာ
တစ်ဦးလက်ကုန်ကြွထားသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို့ဆို
စရာမရှိအောင်လှလို့နေသည်။ ကျွန်တော်
သူမကိုငေးမောရင်းမည်မျှသတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားသည်မသိ။

သန္တာကကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုဖုန်းခနဲပုတ်လိုက်တော့မှ
ရုတ်တရက်သတိဝင်ကာလာသည်။

“ဟဲ့ . . နင်အားလားလို့ မေးနေတယ်လေ . . “

ခိုးကြည့်ဖြစ်သော ကျွန်တော်ကိုမေးသည့်သန္တာ၏
ပြောင်ချော်ချော်အမူအရာကြောင့်

ကျွန်တော် ရှက်တက်တက်ကြီးဖြစ်သွားသည်။

“အေး . . အေးပါတယ် . . “

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသော ကျွန်တော်ကိုကြည့်ရင်း ဖြိုးသန္တာက
မျက်စောင်းကြီးထိုးသည်။

“အေးရင်ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့၊ အကြော်သွားစားမလို့ငါတို့
နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့၊ အဝတ်အစားလည်း ဦးမလား . . “

“အာ . . မလဲတော့ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းလဲပဲ
ကြည့်ကောင်းနေတယ်မဟုတ်လား . . အဟဲ . . ”

ရွတ်နောက်နောက်ဖြင့်ဆိုသော ကျွန်တော်စကားကြောင့် သူမက
မသိမသာပြုံးသည်။ ဖြိုးသန္တာကတော့ . . .

“ကြည့်ကောင်းတယ်ပြောရင်း
အကြော်ဖိုးနင်ရှင်းမှာလား”ဟုခန့်တွဲတွဲဆိုသည် ။ပြီး တစ်ဆက်တည်းပင် . . .

“အကြော်ဖိုးရှင်းမှာဆိုရင် ကြည့်ကောင်းတယ်၊
အကြော်ဖိုးမရှင်းဘူးဆိုရင်တော့ ကြည့်မကောင်းဘူး . . ဒါပဲ . . ”

ပြောရင်း . . ဖြိုးသန္တာကတခွီးခွီးရယ်သည်။

“အခုတစ်မျိုးတော်ကြာတစ်မျိုးမလုပ်နဲ့လေဟာ
ဟိုတစ်နေ့ကကင်းတင်းမှာ နင်ပဲပြောသွားတာလေဟာ . . ၊
ငါကပါးချိုင့်နှစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ ထယ်စောက်နဲ့တူတယ်ဆို . . ”

“တူမှာပေါ့၊ အဲဒီ နေ့ကကော်ဖီဖိုးကို နင်ဇွတ်ရှင်းသွားတာကိုး . . ”

ပြောရင်းသူမကတစ္ဆေခွီးခွီးရယ်ပြန်သည်။ပြီး ရုတ်တရက်သတိရဟန်ဖြင့်..

“ဟယ်တော့.စကားကောင်းနေတာနဲ့ နင်တို့နှစ်ယောက်ကိုတောင် မိတ်ဆက်ပေးရသေးဘူး..

ဖြိုးသန္တာကို ကျွန်တော် အတော်ကြီးကျေးဇူးတင်သွားမိတယ် စကားတွေသာ တောင်ဆိုမြောက်ဆိုပြောနေဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်း ကျွန်တော်မျှော်လင့်နေသည်က ဤအချက်ပင်ဖြစ်သည်။ အသက်ရှူမှားလောက်အောင်ပင် ညှို့ငင်မှုအားကောင်းသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့လိုခြင်းအတွက်ကျွန်တော်မလွန်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တွေးမိသည်။

သူမကတော့ခေါင်းငုံ့ကာကွန်ဗျက်အပြည့်ဖြင့်လမ်းလျှောက်နေဆဲဖြစ်သည်။ မိတ်ဆက်ပေးမည်ဟုဆိုသည်အထိ ကျွန်တော်ကိုလုံးလုံးမကြည့်သေး။ ဤသည်ကိုပင် အခွင့်ကောင်းယူကာ သူမမမြင်တုန်း ဖြိုးသန္တာကို မချိုမချင်ဖြင့် လက်မထောင်ပြဖြစ်သည်။သဘောက'ဆက်လုပ် ဆက်လုပ်'ဆိုသည့် သဘော။ ဖြိုးသန္တာက ကျွန်တော်အမူအရာကိုကြည့်ရင်း 'ဣန္ဒြေရရ နေစမ်း'ဟူသည့်သဘောဖြင့် မျက်စောင်းထိုးသည်။'အဖြစ်မသည်းစမ်းနဲ့'ဟူသည့်သဘောက...

“ဖြူပြာရေ..ဒါငါ့သူငယ်ချင်းဇော်ခန့်တဲ့ငါ့လိုပဲ သချာ်မေဂျာ First Year ၊ ဇော်ခန့် သူကဖြူပြာတဲ့ First Year Botany”

ဖြိုးသန္တာ၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုအဆုံးမှာ သူမက အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ရင်း လှစ်ခနဲပြုံးပြသည်။

“တော်တော်လှတဲ့ အပြုံးပါလား”

ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ရင်း ပြန်ပြုံးပြဖြစ်သည်။

“ဖြူပြာက စကားပြောရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လို နာမိစားသုံးတတ်လဲ..”

“ဟဲ့..ယောကျ်ားကြီးတန်မယ့် စပ်စုလှချည်လား..”

ကျွန်တော်အမေးကို သူမက ပြန်မဖြေသေးခင်မှာပင် ဖြိုးသန္တာက ဖြတ်၍ ဆိုသည်။ ဖြိုး သန္တာ၏ ငေါတော့တော့အဆိုကြောင့် သူမှကခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးသည်။ ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ..ဒီလိုလေ၊ နာမည်က ဖြူပြာဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြူပြာကလို့သုံးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဖြူကလို့ပဲသုံးလားပေါ့၊ ကိုယ်တွေးမိတာကတော့ ပြာကလေ ပြာကဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တပြာပြာနဲ့သုံးရင် ပိုမိုက်သလားလို့ပါ..”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဟယ်၊ နင်မို့ တွေးမိတယ်..”

ထုံးစံအတိုင်း သူမက ဘာမှမဆိုသေးမီမှာပင် ဖြိုးသန္တာက ခွီးခနဲရယ်ရင်းဆိုသည်။ သူမ ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ယဲ့ယဲ့လေးပြီးသည်။

“ဖြူပြာက သူ့ကိုယ်သူ ဖြူပြာလို့ပဲ သုံးတာဟဲ့..”

တစ်ဆက်တည်းပင် ဖြိုးသန္တာက ရှင်းချက်ထုတ်သည်။ ပြီး..ကျွန်တော်ပခုံးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ကာ...

“ဇော်ခန့် ငါ နင့်ကို သတိထားမိသလောက် နင် သူတစ်ဖက်သားကိုဆို အရမ်းနောက်တာပဲ၊ ငါကြည့်လိုက်တိုင်း နင်က တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်တော့ အမြဲစနေနောက်နေတာချည်းပဲ”

“ပျော်စေချင်လို့ပါ. . ဟ”

“ကျီစားသန်ကရန်များ၏ တဲ့. . ”

“အေးပါ. . ”

ဆရာမကြီးစတိုင်ဖြင့်ဆိုသောဖြိုးသန္တာအဆိုကိုကျွန်တော်ရွတ်နောက်နေ၊
သူမကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ စကားတို့ကို နားထောင်ရင်း
ပြုံးလို့သာနေသည်။

ထိုစဉ်ကသူမ၏ အပြုံးတို့သည် ကျွန်တော်၏ အိပ်မက်များထိပ်ပင်
လှိုက်လှဲစိုးမိုးသွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်မထင်မိခဲ့။

ငါကတော့..ညိုထွေးနဲ့ရည်းစားဖြစ်ရင်’ကို’
လို့တစ်လုံးတည်းခေါ်ခိုင်းမယ်. .

မင်းကောရည်းစားရရင်
မင်းကောင်မလေးကိုဘယ်လိုခေါ်ခိုင်းမှာလဲဇော်ခန့်။ မေးမယ့်သာ မေးရတာ
ပါမင်းကိုကြည့်ရတာ ရည်းစားလဲရမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်ပေါ့ကွာ
ကောင်မလေး တစ်ယောက်တစ်လေများ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီးတော့
မင်းနဲ့ရည်းစားဖြစ်သွားခဲ့ရင် မင်းအဲဒီ ကံဆိုးမလေးကို ဘယ်လိုခေါ်ခိုင်းမလဲ“

စိုးကြီး၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။
သကောင့်သားက ဇေတော့မသေး။ စကားဆိုလျှင် တစ်ဖက်သားကိုမခံချင်အောင်
ရိသောစကားလုံးတော့ အမြဲပါသည်။ ကျွန်တော် နှင့်ရည်စားဖြစ်ခဲ့သည်ရှိသော်
ထိုကောင်မလေးကပဲ’ကံဆိုးမလေး’ ဖြစ်ဦးမည်တဲ့။ တတ်လဲတတ်
နိုင်တဲ့ကောင်ဟုကျွန်တော်တွေးဖြစ်သည်။

ဘာရယ်တော့မဟုတ်။ ဖြူပြာကို
ကျွန်တော်လျှပ်ရက်တစ်ပျက်သတိရသည်။ ထိုသတိရ မိသောခဏမှာ ရင်၌

နွေးခနဲခံစားလိုက်မိသည်ကတော့ အမှန်။

“မောင်.. လို့ခေါ်ခိုင်းမှာပေါ့ကွ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လှောင်ရယ်သံတွေဆူညံကာသွားသည်။
စိုးကြီးက ‘သောက်ပေါကြီး’ဟုကောက်ချက်ချသည်။မျိုးနေဦးကတော့ ‘ကြောင်လဲ
ကြောင်ရဲပျံကွာ’ဟုအရယ် တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုသည်။

“ကဲကဲ..ထားလိုက်ပါ၊ လူတစ်ယောက်မှာ တစ်မျိုးတော့ ရူးကြမှာပေါ့၊
မျိုးနေ ဦးမင်းဆိုရင် ကောမင်းရဲ့ရည်းစားကို ဘယ်လိုခေါ်ခိုင်းမလဲ၊
ပြောမယ့်သာပြောရမယ်..မင်းလဲ ဒီတစ်သက် ရည်းစားဆိုလို့ မူးရင်တောင်
ရှူစရာရှိမယ့်ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်ပေါကွာ မင်းလဲ ဟိုကောင် ဇော်ခန့်လိုမျိုး
မတော်နဲ့တဆကွာ မလည်မဝယ် ထုံထုံအအကောင်းမလေးတစ် ယောက်ယောက်ကို
အယုံသွင်းလိုက်နိုင်လို့ ရည်းစားများရခဲ့သည်ရှိသော်...
မင်းက..မင်းရဲ့ကောင်းမလေး..၊ ငါတို့ ဘေးလူအမြင်နဲ့ကျတော့ ကံနိမ့်လို့
မင်းလိုကောင်နဲ့ ရည်စားတော်ရတဲ့ ကံဆိုးမလေးကို ဘယ်လိုအခေါ်ခိုင်းမလဲ..”

စိုးကြီး၏ ချိုးချိုးဖဲ့ဖစကားအဆုံးမှာ နားထောင်နေသူအားလုံး
တခွီးခွီးရယ်ဖြစ်ကြသည်။ မျိုးနေဦးက စိုးကြီးကို ဖုန်းခနဲနေအောင်
နားရင်းရိုက်သည်။ပြီးမှ..

“မင်းကလဲကွာ..ဘော်ဒါအချင်းချင်းကို အမွန်းတင်နေပြန်ပြီ။
မင်းကိုကြည့်ရတာ .. ငါ့ကို ကြိတ်ပြီးတော့ ကြည်ညိုလေးစားနေသလိုလိုပဲ။ မင်း အဲဒီ
လိုကြီး မြှောက်ပြောတော့ ငါတောင် ဘဝင်မြင့်ချင်တင်တင်ကြီးဖြစ်လာတယ်။
ဘယ်လိုနေရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး..”

တမင်ရွဲ့၍ ဆိုသော မျိုးနေဦးရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့
ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ စိုးကြီးကလဲမခေ...။

“ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိရင် အုန်းပင်ထောင်ပြီးနေပေါ့ကွ”ဟု ပြန်ရိသည်။

ပြီးတော့မှ...

“ကဲပါ..မင်းများ မတော်နဲ့တဆ ရည်းစားရရင်ဘယ်လိုခေါ်ခိုင်းမလဲ..”

“အဲဒါက ရည်းစားရဲ့ အသက်အရွယ်ပေါ်မှာ မူတည်တယ်လေကွာ..”

“အေးပါ..ထားပါတော့ မင်းရည်းစားက အသက်ငယ်တယ်ကွာ..ကဲ..”

စိုးကြီးက စကားကို ဝင်ထောက်ပေးသည်။

“ငယ်တဲ့ရည်းစားဆိုရင်တော့ ‘ကိုကြီး’လို့ ခေါ်ခိုင်းမယ်ကွာ”

“အင်း..မင်းထက်အသက်ကြီးတဲ့ ရည်းစားဆိုရင်ကောကွာ..”

“ကိုမောင်..ကွာ..ကဲ..”

“တကယ်လို့ ရွယ်တူဆိုရင်ကောကွာ..”

“နေပါဦး..မင်းက ဘာကိစ္စ လိုက်မေးနေရတာ လဲ။ ဖြေရတာ

စိတ်မရှည်တော့ ဘူး..။ဘာလဲ..မင်းက အဲဒီ ကိစ္စကို စာတမ်းပြုစုမလို့လား..”

နောက်ဆုံးတော့ မျိုးနေဦးတစ်ယောက် စိုးကြီးကို

စိတ်မရှည်တော့သည်မို့ ထ၍ ဘုတောသည်။

“ဘယ်ကောင်တွေ ဘယ်လောက် ကြောင်တယ်ဆိုတာ သိချင်လို့

မေးကြည့်တာပါကွာ၊ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အပျင်းပြေသက်သက်ပါ..”

စိုးကြီး၏ စကားကြောင့် မျိုးနေဦး အောင့်သက်သက်ဖြစ်ကာ

မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားသလို ကျွန်တော်လဲ နင်ခန့်တော့ဖြစ်သွားရသည်။ ကျွန်တော်က ဘာမှမဆိုဖြစ်သော်လည်း မျိုးနေဦးက ဒီအတိုင်းမနေ။

“မသိပါဘူးကွာ..မင်းညီမနဲ့ပေးစားဖို့ အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးတဲ့အနေနဲ့

ပဟေဠိ စစ်တမ်းတွေများ ကောက်နေသလားလို့၊ ရင်တောင်ခုန်သွားတယ်..”

“ငပေါ..”

သူညီမကိုထိသည်မို့ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားဟန်တူသော စိုးကြီးက
မျိုးနေဦးကို ‘ငပေါ’ ထောပနာပြုသည်။

“ဒါနဲ့လူတွေစုံတုန်း ဖော်ခန့်လျှို့ထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခု
မင်းတို့ကိုပြောပြရဦးမယ်ကွ..”

ရုတ်တရက်ထ၍ ဆိုသော ထွန်းမင်း၏ အဆိုကြောင့်အပြောခံရသော
ကာယကံရှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အနည်းငယ်
ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားရသည်။

လျှို့ထားသောကိစ္စဆိုသည်မှာ ဘာကိုဆိုလိုမှန်းမသိ။ စဉ်းစား၍ မရ
ဖြစ်လို့နေသည်။

“ဟိုတစ်နေ့ကအကြော်ဆိုင်မှာသူရယ် ငါတို့မျက်စောင်းထိုးအဆောင်က
ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ရယ်အကြော်စားနေကြတယ်။တစ်ယောက်ကတော့
ဖြိုးသန္တာကွ. . ဟဲ့. . ကျန်တစ်ယောက် က. ‘ရှုမဝ’ဖြစ်နေတယ်. . ”

ထွန်းမင်း၏ စကားကြောင့်ကျွန်တော်သကောင့်သား၏ ဆိုလိုရင်းကို
သဘောပေါက်သွားမိသည်။အားလုံးက ကျွန်တော်ကိုတရားခံတစ်ယောက်ကို
ကြည့်သလိုမျိုး ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“ရှုမဝလို ကျောင်းသားတိုင်းရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာ
ရေပန်းစားနေတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အကြော်အတူစားခဲ့တဲ့ကိစ္စကို
ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပြီးလျှို့ထားတာအကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိရမယ်”

ထွန်းမင်း၏ စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်ဖြေရှင်းချက် ထုတ်ရတော့သည်။
မထုတ်လို့လဲမရ။ကြံဖန်ပြီး လူကိုအထင်ကြီးနေမှာ စိုးရသည်။

“ဒါကဒီလိုကွ. . ”

ဟုအချိန်ကာ ဖြိုးသန္တာခေါ်၍ လိုက်ကူရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။

ကျွန်တော်ရှင်းပြမှုအဆုံးမှာ ထွန်းမင်းက 'ဒီလိုကိုး' ဟုခေါင်းညိတ်ရင်း ဆိုသည်။စိုးကြီးကတော့ တကျွတ်ကျွတ်ဖြင့် စုပ်သပ်ရင်းခေါင်းကို ဘယ်ညှာရမ်းသည်။ပြီး...

“ကောင်မလေး... သနားပါတယ်ကွာ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ..”

ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်တတ်သော မျိုးနေဦးက ကျွန်တော်ကိုနှိပ်ကွပ်ရန် အစပျိုးနေသောစိုးကြီး ၏ စကားကိုဝင်ထောက်ပေးသည်။

“မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်လေ... သူ့ခမျာအကြော်စားချင်လို့ အဆောင်ထဲက ထွက်လာကာမှ ဇော်ခန့်လိုကောင်မျိုးနဲ့လာဆုံတယ်၊ နဂိုကတည်းကမှ အဆောင်ဝရန်တာကနေ အဆောင် ရှေ့ဖြတ်ဖြတ်သမျှ ကောင်မလေးတွေကိုမလွတ်တမ်း လိုက်ငမ်းနေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ရှုမဝလို ကောင်မလေးအပျံစား အမိုက်စားနဲ့လဲတွေ့ရော အားမနာလျှာမကျိုး ဒီကောင်ငန်းမှာသေချာတယ်။ ဒီတော့ကွာ ကောင်မလေးခမျာ တော်တော်အ နေရအထိုင်ရကျပ်ရှာမှာ။အကြော်တောင် ကောင်းကောင်းစားလိုက်ရမယ်မထင်ဘူး။ တောက်... ငါလိုကွဲနွဲ့နဲ့ တည်တည်ကြည်ကြည် ခန့်ခန့်ကြီးနေတတ်တဲ့လူနဲ့ သူ့ခမျာ ဆုံခွင့်မရရှာဘူး။ ကံဆိုးလိုက်တာနော်... ကောင်မလေးနှယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ကျွတ်ကျွတ်... ကျွတ်...”

စိုးကြီး၏ စကားကြောင့်ကျွန်တော်ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။ကြံကြံဖန်ဖန် နှိပ်လဲနှိပ်ကွပ်တတ်သည်။

“အလကားနောက်တာပါကွာ၊ ငါထင်တယ် ဒီအတိုင်းဆိုရင်ရှုမဝတစ်ယောက် ဇော်ခန့် နောက်ပါတော့မှာပဲ...”

စိုးကြီးက မျက်နှာကြီးမဲ့ကာဆိုသည်။ထွန်းမင်းက...

“ဘာကိစ္စပါရမှာလဲ”

ဟုထမေးသည်။

“မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေကွာ၊ ငါတို့ကောင်က

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က လဲတောင့်တယ်၊ ရုပ်ကလဲဖြောင့်တယ်၊ ဒီကြားထဲ
ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်က အဆစ်ပါသေးတယ်။ ဒီလိုကောင်က
သွားသွားပြီးညနေရင်ဟိုကလေးမက မပါဘဲနေနိုင်ပါ့မလား။ တောက်. .
ငါ့အမေကလဲကွာ. . ငါ့ကိုရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်လေး မွေးပေးတာမဟုတ်ဘူး”

စိုးကြီးက ထိုသို့အချွန်းဖောက်သည်။ စိုးကြီးဆိုသည့်အတိုင်း
ဖြစ်လာခဲ့သည်ဆိုလျှင်တော့လဲမဆိုးဟု ကျွန်တော်တွေးဖြစ်သည်။

သို့သော်လောကကြီးက ဖြစ်ချင်သမျှ
ဖြစ်တတ်သောသဘောမရှိတတ်သည်မို့ ဘယ်အရာမှ ကြိုတွက်၍ မရ။

ဘာရယ်မဟုတ် စိတ်ကူးထဲမှာတော့ ရှုမဝကို
ကျွန်တော်ရည်းစားတော်ကြည့်မိခဲ့သည်ကား အမှန်။ စိတ်ကူးထဲမှာပင်
ရှုမဝခေါ်ဖြူပြာ၏ ‘မောင်’ ဟုခေါ်လိုက်သံကိုပင် ကြားယောင်မိလိုက်သလိုလို. . .။

အခန်း(၂)

ဂုဏ်ထူးတန်းတက်ချင်တဲကောင်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွ။

ငါကစာကျက်နေတယ်အောက်မေ့ နေတာ။လက်စသတ်တော့

မင်းကပန်းချီဆွဲနေတာကိုးကွ.. ”

တစ်ခန်းတည်းအတူနေ စိုးကြီးက ထိုသို့ဆိုလျှင်

ကျွန်တော်ကြည့်နေသော ဆွဲလက်စ ပုံကို သူပါလိုက်ကြည့်သည်။

“ဒါ.. ရှုမဝပုံမဟုတ်လား.. ”

“အေး.. ”

စိုးကြီး၏ အမေးကိုကျွန်တော်‘အေး..

‘ဟုတစ်လုံးတည်းအေးရာအေးကြောင်း ဖြေဖြစ်သည်။

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲကွ.. အတော်တူသားပဲ”

အတော်လေးကြားရခဲသော ချီးကျူးမှုကို စိုးကြီးထံမှရလိုက်သည်မို့

ကျွန်တော်ပြီးမိသည်။ ဆရာသမားများ၏ ထံမှ စကားအကောင်းကြားရမှာမို့

အတော့်အတော်ကြီးကိုခဲယဉ်းသည်ကိုး။

“မင်းတော်တော်လေးဂေါက်နေပြီးပဲ။

ဒီအတိုင်းသာဆက်သွားနေရင်လေ၊မင်း.. ဂုဏ်ထူးတန်းတက်ရဖို့မမြင်ဘူး.. ”

ဆရာကြီးလေသံဖြင့်ဆိုသောစိုးကြီး၏ စကားကြောင့်

ကျွန်တော်ပြီးမိပြန်သည်။ စာကျက် ချိန်များကို အတိအကျ ဇကူးချကာ

မပျက်မကွက် ကြိုးစားသော ကျွန်တော့်ကို တမင်နောက် တာဖြစ်သည်။

“ငါ့ရဲ့သမိုင်းမှာ ဘယ်တုန်းကမှ စာညံ့တဲ့ကျောင်းသားမဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူးကွ။

အေး.. နောက်လဲ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးကြောင့်မှ ဂုဏ်ထူးတန်းတက်ချင်တဲ့

ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ကို အပျက်မခံဘူးမှတ်ထား”

ဆောင့်ကြွားကြွားပုံစံ တမင်လုပ်ရင်းဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကြောင့်
စိုးကြီးက မျက်နှာကိုမဲ့ရင်း..

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟုဆိုသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်နေကြသော်လည်း
တကယ်တမ်းကျ ကျွန်တော်တို့ဘော်ဒါအားလုံး စာကိုနှစ်စမှစ၍
ပုံမှန်လုပ်လာခဲ့သူများဖြစ်သည်။ စာကျက်ချိန် စာလုပ်ချိန်ကို အပျက်မခံသလို
ဂီတာတီး၊ သီးချင်းဆိုလည်းမပျက်ခဲ့ ။ ထို့အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
အထိုင်လည်းမပျက်။ လူငယ်ပီပီ ပျော်ပျော်နေကြ သော်လည်းအပျော်လွန်ပြီး
ပျက်မည့်ကိစ္စများဆို လက်ရှောင်ကြလေ့ရှိသည်။

“ဆွဲပြီးတော့.. သိမ်းထားမှာလား.. ”

စိုးကြီး၏ အမေးကို ကျွန်တော်ခေါင်းခါပြဖြစ်သည်။
တကယ်လည်းကျွန်တော် ဤပုံတူ ခဲပန်းချီကားကို သိမ်းထားဖို့ ရည်ရွယ်မထား။

“ငါ သူ့ဆီကိုစာတိုက်ကနေ ပို့ပေးမလို့.. ”

ကျွန်တော့်အဆိုကြောင့် စိုးကြီးက အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့်
မျက်ခုံးကိုပင့်သည်။ ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့တိုက်ရိုက်မပေးတာလဲ”

ဟုမေးသည်။စိုးကြီး၏ အမေးကို ကျွန်တော်ချက်ချင်းမဖြေဖြစ်။
လိုနေသော နေရာများကို ခဲလိုက်ဖြည့်နေဖြစ်သည်။ ပြီး .. ပန်းချီကားငယ်၏
ညာဘက်အောက်ထောင့်မှာ ရက်စွဲကို ရေးဖြစ်သည်။

“လက်မှတ်မထိုးတော့ဘူးလား.. ”

ပထမမေးခွန်းကိုမဖြေသေးသော ကျွန်တော့်အား ၎င်းက
ဒုတိယမေးခွန်းကိုမေးပြန်သည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းကိုသာ ဘယ်ညာ ရမ်းပြဖြစ်သည်။

“ငါ..ဆွဲထားတဲ့ပုံဆိုတာ သူ့ကို မသိစေချင်သေးဘူး။

အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုရောက်မှ ငါ ဖွင့်ပြောမယ်..”

“သူရဲ့သိချင်စိတ်ကို ဆွဲထားပြီး ပဟေဠိ လုပ်ထားဦးမယ်ပေါ့..”

“အေး..”

“စိတ်ကူးယဉ်ပါ့ကွာ..ဒါနဲ့မင်းကဗျာတွေကော ရေးမပေးဘူးလား..”

“ဟိုတစ်လောက မင်းတို့ကိုပြတဲ့ ကဗျာကိုထည့်ပေးမလို့”

ကျွန်တော်စကားကို စိုးကြီးက အနည်းငယ်စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ပြီးမှ...

“ဪ..ဟိုကောင်းကင်တွေချည်းပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ

သုံးထားတဲ့ကဗျာကိုပြောတာလား..”

“အေး..”

ကျွန်တော်၏ ‘အေး’ အဆုံးမှာ စိုးကြီးက မျက်နှာကြီးကို

အသားကုန်ရှုံ့ပြသည်။ ပြီး ခေါင်းကို ဘယ်ညာရမ်းသည်။

“အဲဒီ ..ဂေါက်ကြောင်ကြောင်ကဗျာကိုသာ ပေးလိုက်လို့ကတော့

သွားပြီလို့သာ မှတ်လိုက်တော့ ငါ့ကောင်..”

စိုးကြီး၏ ကောက်ချက်က ကျွန်တော့်ရင်ကို နင်ခနဲဖြစ်စေသည်။

“ကောင်းကင်ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့

အပြာရောင်လေးတွေချည်းအမြဲတမ်းလိုလို ဝတ်တတ်တဲ့ သူ့အတွက် ဒီကဗျာက
လိုက်ဖက်မလားလို့ပါကွ...”

ကျွန်တော်စကားကို ဆရာသမားက စကားတုံ့၍ မဆို။ စိတ်လေဟန်ဖြင့်

ခေါင်းကို သာကုတ်သည်။

“ဒီအတိုင်း ရိုးရိုးတန်တန်ပဲ လိုက်ပါကွာ၊ မင်းရုပ် မင်းရည်နဲ့

ဟိုကပြန်ကြိုက် ဖို့များပါတယ်။မင်းအခုလို ကြောင်တောင်တောင်တွေ
လျှောက်လုပ်မှ ဟိုက စိတ္တဇဖြစ်နေတဲ့ကောင်ထင်ပြီး
ရှောင်တောင်သွားလိမ့်ဦးမယ်..”

သကောင့်သား၏ အကြံပြုချက်က သင်းသည်။ပြီးတော့ ရှင်းသည်။

“ငါက သူများတွေနဲ့ မတူချင်ဘူးကွ။ နောက်ပြီးတော့ ငါက ဒီလိုမျိုး
ဖြည်းဖြည်းချင်း ရင်ခုန်ရတာ ကို ပိုကြိုက်တယ်..”

“ကြောင်ပျံကွာ..”

ကျွန်တော်စကားအဆုံးမှာ စိုးကြီးက
အထက်ပါအတိုင်းကောက်ချက်ချသည်။ ဘာရယ် မဟုတ်။ ကျွန်တော်ကတော့
ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကျေနပ်သည်။

ဘာပဲပြောပြော ကဗျာစာရွက်နှင့် ဤခဲပန်းချီ
သူမဆီရောက်သွားပြီးသည်နှင့် သူမဆီက အသံတစ်ခုခုတော့ ဖြိုးသန္တာထံမှ
ကြားနေရမှာပဲဖြစ်သည်။

ဖြိုးသန္တာ သူမဘေးမှာရှိနေခြင်းက ကျွန်တော်အတွက်တော့
အားတစ်ခုဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဖြူပြာနှင့်ကျွန်တော့်ကြားမှာ သူမကို
အောင်သွယ်တော်လုပ်ခိုင်းလျှင်လည်း သူမကတော့ အားတတ်သရော
လုပ်ပေးမှာပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကိုယ်၌ ကိုက သမားရိုးကျ
လမ်းကြောင်းတို့ကမကြိုက်။ ရှိနေပြီးသားလမ်းကြောင်းဆိုလျှင်ပင်
အနည်းငယ်တော့ ဆန်းသစ်လိုက်ရမှ ကွန့်လိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိသည်။

စားပွဲပေါ်ရှိ ပုံတူပန်းချီထဲမှ သူမကတော့ ကျွန်တော့်ကို
ရင်ခုန်သံမြန်သည်ထက်မြန်အောင် ပြုစားဆဲ။

